

Dimény H. Árpád

VIRÁGNYELV

olyan vigasztalan az aranyeső,
ahogy ráhajol a szürke kőkerítésre,
máskor pedig éppen
a roskadozó házat gyámolítja,
mintha azt mondaná,
ne csüggedj,
hamarosan élet lesz ismét az udvaron,
jönnek az unokák,
letapossák a kibúvó bürköt.

az utcánkban mintha mindenki
a pünkösdirózsa és az orgonabokor
rajongóklub tagja lenne,
vagy egy rózsza- és orgonatóveket osztogató
virágsegélyszolgálat beteljesült missziója.
ezt a viccnek is beillő felfedezésemet
akár el is mondhatnám Szendének,
micsoda találó név,
valahányszor találkozunk,
mintha valamit éppen elvesztett volna,
és azt keresné a földön, a porban, a lábai előtt.

elkísérném sétáira,
hallgatnám, ahogy álmairól beszél,
hogy pénzt gyűjt az egyetemre,
együtt hallgatnánk a Pakó-házból
kiszűrődő harsonaszót,
az ikrek éppen gyakorolnak,
a kerítésen átköszönnénk Gajdó Klárika néninek,
aki vagy a kenyeres autót, vagy
éppen minket szeretne meglesni,
szakíthatnék egy zsenge ágat a lilaakácról,
már csak az illatáért,

elmesélné, hogy a nagybátyja
Észak-Londonban dolgozik már tíz éve,
oda szeretne kimenni, ő segítené,
már csak a szüleit kell meggyőznie...

meghívnám magamhoz,
ha lenne legalább friss tej a hűtőben,
mert biztosan tejjel és cukorral issza a kávé,
mesélnék neki arról a tanulmányról,
amit a Science magazinban olvastam,
hogy egy titokzatos égitest maradványai
rejtőzhetnek a földköpenyben,
a kozmikus karambolról,
amelynek köszönhetően létrejött a Hold
5 milliárd évvel ezelőtt, amikor egy nagyobb
égitest ütközött a Földdel.

csak nézném a lilaakácfürtöt a fekete hajában,
és miután megittuk a kávé,
megkérném, jöjjön velem,
nézzük meg, mit rejt az a piciny rés
napfelkelte és a napnyugta között,
talán ez a legközelebbi kiút innen,
ebből az utcából,
és hiába a virágok álcája,
mert név szerint ismerjük az öreg házakat
a satnyuló gyümölcsfákkal,
költöző madarakkal.

HARMATFŰ

kezeid úgy fonódtak köré, mint tentákulumok,
amikor ráhajolnak az óvatlan rovarra.
az óvatlan mégis te voltál,
csontos vállgödrébe temetted arcod,
hogy elrejtthesd undorod, áruló tested,

hogy ne lásd, mit tesz vele.
ne lásd, ahogy rád borul,
és beléd engedi méregnedvét.

tested minden apró sejtje kiürül,
minden egyes lélegzettel egy kicsit kiszorít,
kidob magából, majd kívülről figyeled,
amint rendre megjelöli részeidet,
mint bontásra készülő böllér.

külön a végtagok, külön a has oldali része,
egészen a mellekig, majd külön a fej.
ez az éntestemamelyérettedkibontatik.
láthatod, amint a mellbimbókat,
mint cukorkákat szopogatja.

a kezei nem egyszerűen csak simogatnak,
hanem biztosan dolgoznak,
ahogyan egy mészáros hasítja ketté,
pontosan középen a gerincet,
majd fejt le az oldalast, kivágja a szalonnát.

pont ilyen tökéletes mozdulatokkal nyal ki,
hamar elélvezel, és ez fokozza az utálatod,
amivel nézed ernyedten remegő porhüvelyed
a boncasztalszerű ágyon.

a szeplőkkel és anyajegyekkel is tökéletes hátát,
fújtatószerűen mozgó tomporát,
a kék erekkel végig futtatott vesszőjét,
amellyel másodpercnyi pontossággal
kiszámított időközökben hatol beléd,
újabb és újabb nedveket csavarva ki
lágycuppogással lucskos öledből.

minden más hang beléd szorul,
sakkban tart kegyetlen tekintete,
amely egyenesen a belekig lát,
turkál bennük,

keresi a megalkuvás fel nem szívódott salakanyagait,
aztán otthagya méhedben kihűlni kocsonyás magját.

miközben öltözöl, érzed, ahogy csorog ki belőled,
a ragadós nedv beleszárad a bugyidba,
majd kimosod, gondolod, míg az ágy szélén ülsz.

arra vársz, hogy elbocsásson,
nézed, ahogyan diadalittasan masírozik a konyha felé,
lila farka a comb két oldalát veri,
mint valami harangot, mely győztest hirdet.
jaj a legyőzöttek...

narancslével kínál, de kiszáradt torkodnak nem segít,
maradj, mondd, egyedül is kitalálsz,
de az autódat is alig. emlékszel?
ott hagytad a lebontásra váró szálloda előtti parkolóban.
az autókulcsot is alig. én erre is emlékszem,
ahogy a táskád minden zezzugára.

mindennap közelítem a történetet,
és építem azt a nedves, mocsaras,
tápanyagban szegény élőhelyet,
amit szépnek és otthonosnak találsz,
hátha egyszer úgy döntesz, ott maradsz.
és nem jössz haza hozzám, te gyönyörű húsevő.

A SZEREPLŐK

számomra mindig is abban rejlett a versírás nehézsége,
hogy ki legyen az alanya.
egy határozott személyt kerestem,
akibe belekapaszzkodhatok, azonosulhatok.
elsőre mindig apámra esett a választás,
aztán rögtön az első önkítárulkozásnál –
bevallom, erre valók a versek,
hogy mindenféle titokzatos történet,

cizellált mondatok, választékos szavak mögé bújva,
akár egy bábjátékos a paravánja mögül,
vagy egy gyóntatófülke homályából
mondjuk el, írjuk le gondolatainkat,
féltve őrzött titkainkat, sérelmeinket,
vagy piszkos kis vágyainkat –,
szóval egy ilyen jelenetnél,
ha éppen arról írnék,
amikor az unokabátyám bevezet a férfiéletbe,
megmutatja, hogyan csinálja,
majd ki kell verjem neki,
amíg a sárgás kocsonyás nedve előtör
a vékony ujjaimhoz mért vastagra duzzadt farkából,
na egy ilyen jelenet, vagy ez a szerep,
sehogy sem illene ez apámhoz

de Hóvirág utcai garzonlakás második emeleti ablakán
kidobott Mamaia 3-as rádiókészülék
tökéletesen passzol a kezébe, már az vers,
ahogyan szép egyenes ívben száll a konyhaablak felé,
mint kora reggel a napfény, amely telibe találja,
és úgy hatol át rajta, csak most nem be,
hanem ki, tompa csattanással,
rögtön azt követően éles csörömpöléssel,
de még szól a repülő készülék:

*„...kedden este moziba mentünk
a film egy szerelemről...”*

aztán az ijedtségtől magához tér,
de otthonos ebben a fura szerepben,
látom, ahogy siet le a lépcsőházban,
összetakarítja az üvegszilánkokat, és
egy dobozba gyűjtve hozza fel
a szürke, 1965-ben gyártott rádiót.

két hétig bütyköl rajta,
amíg ismét úgy szól, mint újonnan,
és együtt énekel vele, italt is tölt neki,
„és elmesélte az életét

azt is, hogy volt egy nagy szerelme...”
ismét az ablak bánja és a készülék.
másnap az üvegeshez ketten megyünk,
biztatóan fogom, inkább szorítom a kezét,
a lépcsőház előtt megállva
követem tekintetét,
mint egy kiszabadult madár
röppen fel, kering, egy nő vállára száll,
aki éppen ruhát terít,
és napoztatja szép bőrét.

aztán rövidesen elköltözünk a Fecske utca 12-ből,
a Mamaiat is visszük, még működik,
de alig kapcsolja be.
egyszer bevásárlás után,
az új tömbház előtt állva,
ismét fogom apám kezét.
biztatóan, ahogy azt a filmekben is látjuk,
ilyenkor biztosan rám közelítene a kamera,
amint felnézek rá,
az első emeleti erkélyt keresi tekintetével,
egy másik ablakból halk zene szól,
nem az a dal, és émelyítő az ételszag,
de mivel nem ez a napos oldal,
senki nem tereget ruhát,
pláne nem melltartóban,
így rágyújt egy cigarettára.
na ez kimondottan jól áll apám kezében,
és innen válik hitelessé egy történet,
egy ilyen apró gesztustól,
amit akárki nem tud mímelni,
senki nem tud úgy rágyújtani egy cigarettára,
mint az, aki világléletében szívta,
vagy úgy leírni egy melltartóban teregető nőt,
aki mondjuk egy teljesen más történet szereplője.

és bár sehol nem írja, a melltartója és a bugyija is fekete,
nem erkélyen, hanem egy barna csempés fürdőszobában áll,

mobiltelefonnal szelfit készít,
és apám csak ezért dobja ki kétszer is a rádiót,
filmbeillő lazasággal töri be a konyhaablakot.
én pedig megköszönöm neki az alakítást,
összekacsintunk, és elengedem a kezét.

CUKORRÉPA

legyen sík, egyenletes, mélyen művelt,
porhanyós, kellően ülepedett,
gyommentes, megfelelő nedvességtartalmú,
mert fontos a vetőágy, ami gondos
előkészítést kíván, tarlóhántást,
hogy a csapadékot befogadja,
majd megtartsa.

a gyomokat ki kell irtani,
különös figyelemmel a bagolypillére,
mely báb és hernyó alakban is képes az áttelelésre.
az alpművelés után jöhet a mélyszántás
lazítóelemmel kombinálva,
aztán a magágykészítés, 5-6 cm mélyen,
ez a vetés előtti gyomirtás.

nem nehéz mindezt megtanulni melletted.
számomra a mélyszántás az új kezdet,
az elővetemény, kalászosok alkonya.
késő ősben járunk, eddig gyarapíthatta cukortartalmát,
a sárguló külső levelek elárulják, ennyi volt.

korán kelünk. kések, vasvilla, ásó, kosár, szekér,
nem nagy a hátsó kert,
ketten is el tudjuk végezni.
én ásóval emelem ki, te a kétágú vasvillával,
majd a levelektől és a földtől megtisztogatva
kupacokba rakjuk. egy nagy késsel gondosan
lemetszem a leveles végét, az állatoké lesz,
vigyázva, hogy a föld, sár ne szennyezze.

nézem a növekvő répahalmokat,
nézem, ahogy ott fekszel te is.
előbb a leveleidet szagatom le,
majd visszaadom a földnek,
ami az övé.

az alsó alvó rügykoszorúnál metszem el,
a leveles fej amúgy sok káros nitrogént
és hamuanyagot tartalmaz, mondom
neked nyugtatásképpen, majd megforgatom
gyökértested, csodálva kör alakú
edénnyaláb-rendszerét, lám ebben
is jobb vagy, a tied 13 gyűrűből áll,
eggyel több, átlagon felüli. de hát nem
kell ezt neked mondanom.

egy nagy kosárban elférsz,
székérrel viszlek a gyár kapujáig.
micsoda termés,
cukortartalma 25 százalék fölötti.

aki veled édesíti kávéját
vagy süteményét, valami erős ízt érez majd.
a csírázástól az első pár valódi lomblevél
megjelenéséig csepegtettem belé a bizalmat.
igazi, őszinte érzelmek a szívrothadás
megelőzéséért, a fotoszintetikus aktivitás
növelése bókokkal, amíg
kifejlődnek az edénnyaláb-gyűrűk,
aztán elég egy ordas hazugság a kéregleváláshoz,
és elkezdődhet a répatestképződés,
a kétségek okozta lassabb növekedés,
a megcsalás cukorbeépülése, az éveken
át tartó nemesítés gyümölcse az édes fájdalom,
mely függőséget okoz.